

Отъ небесната твърдь не се отронватъ
звезди за менъ, както въ приказкитъ,
да си играя и ги подхвърлямъ съ ржце.
Фъртуна не сипе щастие надъ менъ
и пжтьтъ ми съ рози не е покрить.
Азъ живѣя въ малка, полусрутена хижа,
Въ огнището догарятъ дръвцата. . .
Въ пепельта все ровимъ дано намѣримъ вжгленче.
Че вѣнъ вѣтърътъ вилнѣе, януарскиятъ вѣтъръ . . .
Разкжсалъ е вече прозорчето закнижено
и, като старъ разбойникъ, вилнѣе и прѣска поледица.
А ние всички се свиваме и зѣзнемъ,
и мрѣзнемъ покрай огнището загаснало.